

Arrest

**nr. 114 654 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2013 met refertenummer 30049.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2012 legde verzoeker samen met zijn Belgische vriendin S.D.B. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 20 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 5 april 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/09/2012 werd ingediend door:

Naam: H. Voorna(a)m(en): N. Nationaliteit: Bangladesh Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Huurovereenkomst, dd. 01/05/2011 : Betrokkene legt deze huurovereenkomst voor dd. 01/05/2011 met de namen van beide partners er op vermeld. Echter, uit een uittreksel van het bevolkingsregister als zowel het rijksregister blijkt dat de Belgische partner daar namelijk inwoont sedert 11/06/2012. De Belgische partner woonde op de datum van het huurcontract namelijk ergens anders. Het huurcontract is niet geregistreerd en kan daarom niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid.

-De bijgevoegde foto's zijn zonder datum waardoor het onmogelijk te weten is van wanneer deze dateren en bijgevolg kunnen ze niet dienen ter staving van de duurzame en stabiele relatie van ten minste twee jaar. -Verklaringen op eer: Deze kunnen echter niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid en kunnen bijgevolg niet in overweging genomen worden als bewijs ter staving van de duurzame en stabiele relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van de art. 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting, manifeste beoordelingsfout”.*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“1.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van verklaringen van derden, foto's, huurovereenkomst,... niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken, waaronder tal van foto's, verklaringen van derden, huurovereenkomst dd. 1.05.2011 op beide naam,...neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

3.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

4.

Dat voorts verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 10.07.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. stuk 2).

Dat immers in de door verzoeker bij de Burgemeester van Gent ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 10.07.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw. heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw S.D.B., en met haar samen te wonen te Gent.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer door verweerder wordt nagelaten rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 10.07.2012 overeenkomstig art. 9bis Vw.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag dd. 20.09.2012."

2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...).”

Via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn deze voorwaarden ook van toepassing op partners van een Belgisch onderdaan.

De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens twee jaar duurt, ligt bij de aanvrager en is vrij, gelet op het ontbreken van een wettelijke regeling inzake de over te leggen bewijsstukken in dit verband. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale toetsingsbevoegdheid uit te oefenen.

2.5. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij *“tal van foto’s, verklaringen van derden, huurovereenkomst dd. 1.05.2011 op beide naam,...”* heeft neergelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart enkel de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van zijn stabiele en duurzame relatie met S.D.B.:

- een huurovereenkomst op naam van verzoeker en S.D.B., ondertekend en een aanvang nemend op 1 mei 2011;

- vier ongedateerde foto’s;

- twee ongedateerde getuigenverklaringen.

2.6. Waar verzoeker opwerpt dat *“verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden”*, stelt de Raad vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing ingaat op alle door verzoeker voorgelegde stavingsstukken en dat verzoeker geen van de gedane beoordelingen in concreto betwist, zodat verzoekers niet geconcretiseerd betoog de motieven van de bestreden beslissing niet onderuit kan halen.

2.7. Verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hij indiende op 10 juli 2012 en waarin hij *“uitdrukkelijk gesteld [heeft] een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw S.D.B., en met haar samen te wonen te Gent”*. Verzoeker betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met en te motiveren aangaande deze aanvraag, zodat verwerende partij *“geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier”* en de bestreden beslissing niet op een afdoende manier werd gemotiveerd. De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat verwerende partij in het kader van een verblijfsprocedure die werd opgestart op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient te motiveren aangaande elementen die werden aangekaart in een aanvraag

om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, verwijst naar verzoekers relatie met S.D.B., maar verstrekt geen details aangaande deze relatie, noch worden bewijsstukken toegevoegd ten bewijze van de relatie. Deze aanvraag, die dateert van 10 juli 2012, kan niet aantonen dat verzoeker en zijn Belgische partner op 20 september 2012 – datum van verzoekers in punt 1.2. bedoelde aanvraag – reeds één jaar samenwoonden of elkaar gedurende twee jaar kenden, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker heeft derhalve bijkomend ook geen belang bij zijn kritiek.

2.8. Voor het overige is verzoeker ervan overtuigd dat uit de door hem neergelegde stukken samen genomen wel degelijk blijkt dat hij en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben, maar dit kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Bangladesh.

Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken⁴.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.10. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.11. Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op zijn privéleven, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins in concreto aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

2.12. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt met zijn partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief

respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven met wie hij slechts sedert augustus 2012 wettelijk samenwoont, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en voorheen sedert 2009 slechts in België verbleef in het kader van precaire asielprocedures, die op niets zijn uitgedraaid, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker op: *“schending van het art 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“1.

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! !

2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn culturele en sociale bindingen met België,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.15. Waar verzoeker de schending opwerpt van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze beginselen schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.16. De Raad dient op te merken dat verzoekers gehele betoog dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien verzoeker als partner van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

2.17 De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een vestigingsaanvraag kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij verzoeker zijn standpunt in de vestigingsaanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont welke informatie hij bij zijn horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.18. Waar verzoeker in fine terug de schending opwerpt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd bij de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA